

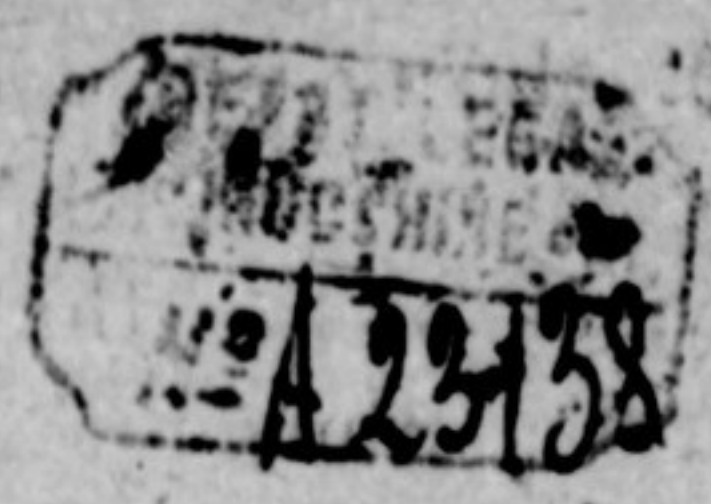
Đánbá

TUAN BAO XUAT BAN NGAY THU SAU

NAM THU 6 = SO 253 = RA NGAY 4 AOUT 1944

Toa - Soan và Tri - Su 76, Rue Wiélé Hanoi - Tél. 479

HỘI ĐO
0.35
CHINH - PHU
GAP ĐOL
PHU - TÔ VÀ NGÂN
THUẬN N. C. V. E.
La DIRECTRICE du
TUAN BAO
ĐÁN - ĐÁ
76 Wiélé - Hanoi

SỰ ĐẢM - ĐANG THẢO VẬT CỦA NGƯỜI VỢ CÓ ĐỦ GÂY HẠNH PHÚC KHÔNG ?

xem
trong số này :

Sự đảm - đang, thảo -
vật của người vợ có
đủ gây hạnh - phúc
không ?

Chuyện ngắn :

BỮA CƠM CHIỀU

LƯU THỨ

Thơ của Vũ Chính

Mối lo của thị Xã

(Tiếp theo và hết)

Chuyện Riêng, Nước
trọng Nguồn, Gia - chánh
Trả lời Đẹp, Thư Tín.

Độc mục « Chuyện riêng » kỳ trước các bạn đã thấy một thiếu phụ đảm - đang buôn bán, dễ mưu sự thịnh vượng cho gia - đình, thế mà bị chồng lừa dối, trong khi vợ vất vả đi ngược về xuôi, ở nhà đàn dấm với người khác. Câu kết bức thư của thiếu phụ : « phải đàn chỉ có những vợ loang - toảng mới đáng kiếp bị chồng phụ bạc » tỏ rõ nỗi uất ức của thiếu - phụ, và cả sự yên - tri của người về câu tục - ngữ : « gái có công chồng chẳng phụ » ! Phải, thiếu - phụ yên tri rằng sự đảm đang của mình làm cho chồng phải quý mến mình, không bao giờ nỡ phụ bạc mình kia đấy !

Sự yên tri có đúng không ? Có thật sự đảm đang của người vợ đủ gây được hạnh phúc cho người chồng, ràng buộc người chồng với mình không ? Đó cũng là một vấn đề nên suy xét trong lúc này là lúc mà người đàn bà chẳng những tự lập cho thân mình về kinh - tế còn chia phần gánh vác, có khi lẫn cả phần gánh vác của người đàn ông trong sự lập cơ - nghiệp cho gia - đình.

Đặt câu hỏi trên, tất thoát đầu ai cũng thấy ngay câu trả lời : Đàn ông ai cũng mong có một người vợ đảm đang, nhất là trong lúc này sinh hoạt đất dõ và ngặt ! Lấy được vợ đảm là hứa hạnh ! Chẳng thế sao nhiều bạn trai muốn khỏi bất trắc về tài đảm đang của vợ sau này, lấy quách ngay người vợ giàu sẵn ?

(Xem tiếp trang 8)

là giờ khi tôi chỉ vừa mãn tang thì mẹ tôi bỏ tôi đi lấy chồng khác. Tôi còn trứng nước phải ở với chú thím và ông bà nội. Buổi niên thiếu của tôi rất cực khổ luôn luôn tôi bị nghe những lời rầy mắng mẹ tôi hư hỏng. Ông bà tôi tuy thương yêu tôi, song còn lẽ vì nể sợ chú thím tôi nên tôi cũng không được hưởng một tình thương yêu đường hoàng của ông bà tôi.

Bây giờ đèn tuổi lớn khôn,
đã tự mình lập được thân,
tôi mới gặp mẹ tôi, lưu lạc nơi
xa trở về quê cũ.

Mẹ tôi gặp tôi nào mừng, nào khóc, than thở vì chính xưa kia bà tôi nghiệt, chú thím tôi cơ cấu, nên mẹ tôi không thể ở vậy nuôi tôi được, phải bỏ ra đi. Mẹ tôi khóc lóc thảm thiết, và rất âu yếm tôi. Tôi bị hắt hủi từ bé giờ mới được biết thế nào là chiều chuộng âu yếm. Mẹ tôi lại chỉ có một thân một mình ý muốn được xum họp với tôi một nhà. Khi tôi đem ý kiến đó tỏ với ông bà tôi thì ông bà tôi nhất thiết ngấm cầm, và cầm cửa mẹ tôi ông bà tôi bảo rằng: mẹ tôi có một đời chồng và bây giờ sa sút lần về xem con đã trưởng thành thì bắm vào con chứ chẳng thương yêu gì tôi cả thương yêu thì đã chẳng bỏ tôi từ lúc trứng nước. Chú thím tôi thì kêu ca tôi bội bạc mẹ tôi giào quyết, định ăn sấn công lệnh chú thím tôi nuôi tôi Tôi khổ sở quá không biết những lời ông bà tôi và chú thím tôi nói về mẹ tôi có đúng không? Tôi có nên ở với mẹ tôi không?

Một người con đầu khổ V. X

TRẢ LỜI.— Ông cần hỏi
xem nhrang lời của ông bà và
chú thím ông nói về mẹ ông
có đúng không, để làm gì?
Đúng, thì có lẽ cái tình của ông

CHUYÊN RIÊNG

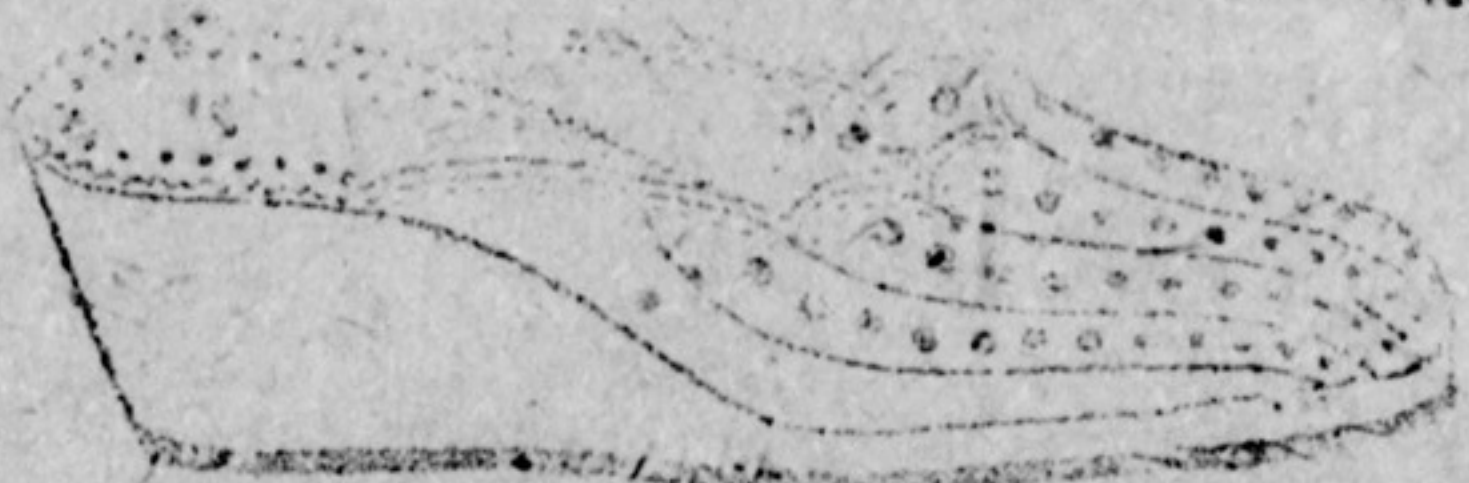
đôi với mẹ sẽ giảm đi chẳng
sẽ có thể làm cho ông cũng « từ
nốt » không nhận mẹ nữa
chẳng ?

Không thể thế được, thả
ràng mẹ ông biệt tăm tích đời
đời trần thế, mẹ con không gặp
được nhau, đành đi một nhẽ,
Đặng này ông đã gặp mẹ, vậy
thì dù mẹ ông hư hỏng, dù
mẹ ông chẳng ra gì như lời
ông bà và chú thím ông đã nói,
ông cũng vẫn phải nhận mẹ,
và nếu mẹ con cần đến ông về
phương diện gì, ông còn phải
đền đáp cho li. Đó là đúng lẽ
trời sinh : vợ chồng lấy nhau
khi còn sông không hợp, có
thể lìa nhau, nhưng bỏ mẹ với
con, cái nhất là riêng mẹ với

Quê-Lâm

N° 6, Rue de la Laque
(PHỐ CHÁI CÁ) HANOI

Là một biên giấy phụ nữ
được nhận tin nhiệm
của quý bà, quý cô, vì
tình đẹp và tốt nhất
không dân sản kịp.

Bản hiệu mới chế ra
nhiều hơn Santales mà
nực để đi xe đạp rất
bền và nhẹ giá tính
000 phải chăng 000

con trờ phi trờ đặt ra cảnh chia lìa, thì phải lìa, chứ không thể vì một lẽ gì mà lìa nhau, mà không nhận nhau được. Bởi vì cái tình mẹ con nó thiêng liêng quý. Nếu không thiêng liêng không mẫu nhiệm, sao xa mẹ từ khi trứng nước, bây giờ mới gặp, ông đã quyền quyền ngay mẹ? Sự thảo mẫn, sự bần khoan không hiểu những lời ông bà, chú thím nói về mẹ có đúng không, cũng là một chứng cớ cái tình của ông đối với mẹ. Không thương quý, coi trọng mẹ, thì có tha thiết đâu đến những lời người xa nói về mẹ?

Song ông cha nên bản
khoản tìm hiểu những lời đã
nói có đúng không ? Trong bốn
phận kẻ làm con, có cả cái bốn
phận phải nhắm mắt trước
những hình vi đáng ngờ của
cha mẹ. Nhắm mắt để giữ vẹn
lòng tôn kính, nhắm mắt để
cho lòng mình khỏi thất vọng
nhắm mắt để khỏi làm một sự
xúc phạm. Nếu ông hiền đến
thê càng hay, mà không thì
cũng nên hiểu thiên cận hơn
rằng : dù mẹ ông có như
lời ông bà, chú thím ông đã nói
nữa, thì cũng chẳng phạm tội
gì. Tái giá có thể là một tội
song cái tội ấy chỉ có người,
chồng quá cô có quyền bình
luận, quá ra nữa người con
có muốn bình luận thì phải
bình luận thâm trong tâm mà
không có quyền thi hành lời
bình luận ! Huống chi những
lời của mẹ ông tự bào chữa
sự tái giá của mình không phải
phi lý, người đàn bà góa trẻ,
ở góa được trọn đời cũng phải
có hoàn cảnh thuận tiện,
khuyến khích. Đã góa gặp nhà
chồng không ra gì thì rằng
muôn tái giá cho mau !

(Xem tiếp trang 5)

NƯỚC TRONG NGUON

TRUYỆN DÀI CỦA THU-THU — (XEM Đ. B. TỪ SỐ 225)

Phương cầm cuốn sách lên, lật nhanh những tờ bên trong xem qua, để tránh một sự ngượng ngịu vô cớ, nó làm Phương mất cả vẻ tự nhiên!

— Cuốn sách này có nhiều cái hay lắm, đáng để ý lắm, cô xem có chỗ nào không hiểu thì sẽ giảng thêm.

Phương ngẩng lên thấy Kha vẫn đứng, vội mời:

— Mời ông ngồi.

Kha cười:

— Vâng, tôi chỉ đợi cô cho phép.

Phương cũng ngồi xuống. Phút bời rồi đã qua. Phương đã định trí bình tĩnh hơn. Nàng hỏi Kha:

— Ông sôi nước?

— Vâng. Nhưng cô định cho uống nước gì?

Ông khách lịch thiệp một cách lạ đời thay, Phương cười tủm tỉm:

— Nước chè hạt thì có sẵn, còn ông muốn sôi chè khác xin pha. Chè tấu, chè mạn ướp sen?

— Chè tấu. Tôi nghiện chè tấu như các cụ đồ nho vậy. Sớm, phải một tuần nước, trưa, phải một tuần nước. Đêm nào thức khuya lại một tuần nữa.

Phương đứng lên, thân đi lấy khay chén và bảo người nhà đun nước.

Kha ngắm bộ ấm chén:

— Nhà ta có bộ khay chén này, quý lắm. Tất cả nhà cũng nghiện chè tấu.

— Vâng thấy tôi sáng nào cũng uống.

— Tôi nghiện chè tấu là tại từ bé đã phải hầu nước ông tôi, lớn lên hầu nước thầy tôi. Khi ở Pháp người nhà vẫn phải gửi chè qua. Bên ấy chỉ có thứ chè đen.

Người nhà mang nước sôi lên. Phương tráng ấm tráng chén. Nàng rót nước vào ấm tràn cả ra ngoài và chén đĩa cứ va vào nhau lách cách. Chỉ tại Kha cứ nhìn vào tay nàng. Người đầu vô ý quá. Lúc cho chè, Phương càng lúng túng. Thề nào mới là vừa? Thực ra, chưa bao giờ Phương pha một ấm chè tấu. Ông Ký tuy nghiện nhưng vẫn pha lầy. Các bạn Phương không ai biết uống chè. Tuy nhiên, những buổi nước sớm của ông Ký, Phương thường ngồi bên, nàng nhớ ông Ký vẫn đổ chè ra nắp bao chè rồi mới trút vào ấm. Nàng cũng làm như vậy.

Kha bỗng nhiên cười:

— Khá đây. Cô không ao chè ra tay, không trút thẳng chè vào ấm là khá lắm đây.

Phương thốt đo bưng mặt, thấy mình bị chú ý, bị soi bói quá. Nàng trở nên lúng túng hơn, cứ chỉ bồng hóa ra vụng về. Kha đỡ lấy ấm nước sôi:

— Thôi cô để tôi pha.

Chàng kéo khay chén về trước mặt rót từ từ vừa tới miệng ấm, đầy nắp lại. Không một giọt nước nào tràn ra ngoài. Chàng rót nước sôi hừng quanh ấm:

— Để cho nước trong ấm thêm nóng, phẩm nước thứ nhất trong ấm không bao giờ nóng lắm mà uống chè tấu thì mùa nực như mùa rét phải thực nóng mới ngon.

Phương vẫn thấy ông Ký làm thế, có gì lạ. Chàng giắc ấm, một ngón tay cho khẽ kê nhấc cái nắp ấm cho nước dễ chảy vào chén tông, rồi lại đặt ấm, mở nắp ra, cô ý cho Phương trông thấy trong ấm còn ít nước cốt:

— Bao giờ cũng phải bớt lại ít nước trước, để cho chè đun nước thứ hai thứ ba còn có hương vị. Có nhiều người pha chè lúc rót ra chén cứ dốc chúi cả ấm xuống, rót cho kỳ hết. Thề là không biết pha.

Phương yên lặng nghe câu giảng giải thật hữu lý, và những cử chỉ pha, rót, nâng lên đặt xuống của Kha đúng đi khéo léo và nhẹ nhàng quá. Phương không bao giờ tưởng tượng bàn tay người đàn ông lại uyển chuyển đến thế. Mỗi cử chỉ như đã đo đạc sẵn, có hạn ngữ nhất định, chén trước mực nước tới đâu, chén sau cũng đều như thế. Nước pha vừa vặn không đặc không loãng. Mỗi chén nước, chàng lại rót thêm tí nước sôi:

— Để cho rây hương chè. Quả nhiều chén chè chàng pha có hương vị ngon hơn những chén chè mà ông Ký thỉnh thoảng vẫn cho Phương uống.

(Còn nữa)

BAN GÁI TRONG Hội-Nghị Giáo Khoa Toàn-Quốc

Hội - nghị mở hôm 30-7-44 tụ họp trên 700 anh em chị em ban dạy học của hội Truyền-bá Quốc ngữ ở khắp các miền Trung, Bắc-kỳ đã tỏ rõ sức bền-vững và hoạt-động không lờ của hội. Công cuộc truyền - bá quốc - ngữ kiên nhẫn đeo đuổi bao nhiêu năm nay, vượt tất cả mọi trở lực, thành tựu đến thế này là do cái công tâm cao quý, nhiệt nghĩa lớn của tất cả các anh em hội-viên. Ban gái chúng ta cũng tự hào dự một phần nhỏ bên sự cố gắng của bạn trai và chúng ta rất sung sướng trong «Hội-nghị giáo khoa toànquốc» một bạn gái cũng lên tiếng. Đó là bạn Nguyễn-thị-Thọ, miền Nguyễn Trãi. Trong khi làm việc Hội bạn Thọ đã đề ý tìm tòi thấu lượm những phương pháp đặc biệt dùng để giảng dạy cho nữ sinh-viên của hội. Chúng tôi xin đăng bài diễn văn của bạn Thọ dưới đây và rất mong rằng hội T. B. Q. N. ngày một nhiều bạn Thọ vì sự Truyền - bá quốc - ngữ là bổn phận của bất cứ ai là người Việt không kỳ trai, hay gái!

MIỀN Nguyễn - trãi cũ tôi nói về lớp học phụ - nữ, không phải với giới khoa sư phạm mà chỉ với tôi là nữ-giáo-viên. Các anh em cho rằng những người ở trong cảnh biết rõ cảnh. Điều đó chẳng lấy gì làm chắc. Nhưng, dù sao việc có một nữ-giáo-viên mới về lớp học đàn bà con gái trong hội nghị giáo khoa ở đó rằng chúng ta đã chú trọng đến tất cả mọi vấn đề trong công cuộc chống nạn thất học.

TÌNH HÌNH LỚP HỌC PHỤ-NỮ TRONG HỘI ở xã hội ta việc học của con trai được chú trọng hơn việc học của con gái. Riêng trong đám dân nghèo, con trai đôi khi bố mẹ còn cố hy sinh, cho một đứa đi học, chứ con gái thì 100 đứa thất học cả 100.

Như vậy đang lẽ trong hội ta, học trò con gái phải đông hơn học trò con trai mới đúng. Nếu ngày nào chúng ta thấy hai thứ học trò ngang nhau, hoặc số học trò con gái kém

một chút thôi đó là tại nữ-giáo-viên ít quá, có thể nói chẳng có một ai, nếu trong đám phụ-nữ lớn tuổi thất học có nhiều người e ngại không chịu đến học. Điều đó thật đáng tiếc. Nhưng rồi một ngày kia các bạn gái sẽ nhận rõ bốn phận và bớt dụt dè, các gia-đình sẽ nhận rõ công cuộc hơn, và cho phép con em tham dự, thì trong các khu dạy của chúng ta sẽ không còn thấy các anh giáo viên, bắt buộc dĩ phải dạy học trò con gái nữa. Dạy gương như thế, được thì vẫn là được, song giá có thể tránh được thì càng nên

TÂM LÝ HỌC TRÒ CON GÁI Trong khi chờ đợi cái ngày tốt đẹp kia, tôi xin mang một vài kinh nghiệm trong lớp học phụ-nữ tỏ bày ra để cùng các bạn tìm những cách giảng dạy thích hợp. Điều đó chắc có lợi ít nhiều cho những anh giáo-viên quá dễ tính cho rằng thứ học trò nào chả thế, lớp nào chả có học trò tốt, học trò

Không! không lẫn vậy đâu.

Phụ-nữ có một tâm hồn riêng mà nhà giáo-dục phải biết đến. Mỗi lần khoa sư phạm không dựa theo tâm lý, khoa sư phạm liền lạc đường.

Xét về học trò con gái của ta, trước hết thấy bốn tính cách chung cho tất cả mọi tuổi: **Rút dặt, không chuyên, hay nói chuyện, thích bè đảng.**

Ngoài ra học trò con gái còn tùy từng tuổi mà có những thói quen riêng biệt nữa. Tôi không có cái tham vọng trình bày tường tận đủ mọi trạng thái tâm lý học trò con gái về đề nghị những cách thức dạy dỗ hoàn toàn. Tôi chỉ xin kể một vài thí dụ trong kinh nghiệm hàng ngày để các bạn chú ý đến những điều phức tạp khá quan-trọng mà có lẽ từ trước tới giờ các bạn đã coi thường.

(Xem tiếp trang 9)

Chuyên Riêng

(Tiếp theo trang 2)

Đền đây ông hẳn đã hiểu ý tôi khuyên ông thế nào rồi Ông cứ ở riêng với mẹ, song phải luôn luôn thăm nom ông bà và chú thím. Thế là đôi đường sẽ vẹn cả.

Bà LÂM.—Hãy trang nghiêm đứng đắn mà nói với người ấy rằng: tuy là anh em họ song đôi bên đã lớn, đã có gia thất, không thể coi nhau thân mật mà sống sã như lúc còn bé thơ được!

Cô C. M. Haiduong. — Nếu lần này có mời cô hãy đưa đồ lễ lại, và không phải lễ như những lần giỗ bỏ mẹ bà ta.

Chính ra têt nguyên đán bà ta phải tới nhà cô trước mà cô là thầy học của con bà ta. Bà ta phải kính cô giáo cho các con bắt chước 2) Bà ta trả lương cô, vậy càng phải tới cô trước để tỏ lòng trọng vọng, tránh cho cô khỏi có cảm tưởng cô là người làm công của bà ta.

Đó nêu bà ta ý nhị thì phải xử với cô như thế!

THU-LINH

**QUÝ BA!
QUÝ CÔ! MUỐN CÓ**

Giấy tốt, đẹp
bền và dễ di,
không đâu sánh kịp
xin mời lại hiệu:

Quê-Hiên

36, Phố Hàng Bồ, 36

HANOI

SẼ ĐƯỢC NHƯ Ý

LŨ' THÚ'

(Kính gửi Chị Thục-Nghi)

Chiều nay, đọc mấy giòng thơ chị,
Em thấy buồn rưng ngọn cúc vàng,
(Đã mấy năm trời xa cách nhỉ?
Ai ngờ còn một lá thư sang!)

Ngơ - ngác tàu cau đuổi gió chiều,
Mây dài, nặng - nặng, mây xiêu - xiêu,
Lang - thang mấy mảnh thờ - ơ chạy
Đương rủ nhau rời chốn tịch - liêu.

Dậu héo rưng - rưng lá lạc - loài,
Hoàng-lan cảnh gục tiếc hương phai.
Hỡi ơi, gió nổi sương mù - mịt
Chẳng hướng về cho một bóng người!

Từ độ về đây, sống hững - hờ,
Đời em? còn được mấy bài thơ!
Non cao, biển cả, đành ly - biệt.
Tủi lắm, sầu riêng những ngẩn-ngơ.

Nhớ chị từ lâu, nhớ mãi rồi!
Lòng em giờ chỉ nhớ - thương thôi!
Trời ơi, từ - hãm! ôi thân - thể!
Em đã khoanh tay một quãng đời!

Chiều nay, buồn lắm, nhưng không khóc,
Không khóc mà thôi cũng bẽ - bàng!
Chị có thương em thì hãy đọc
Thư này vào lúc gió rơi sương ...

Và rồi hồn em ở phía xa
Nơi đồng xa vắng lắm sương sa,
Họa chăng thấy bóng thẳng em chị
Đương lảng diu-hiu một mái nhà...

VU CHINH

Xuân Giáp - thân

N GOÀI hơi mưa như cảm
chính mà đỏ

Dưới thêm một lớp lều
tranh xiêu xó, trông rất tiêu
tuy, ba chị em cái Hòe ngồi
rón dũa với bột nước mưa nổi
lên bên ở ngay mép thêm
nhà.

Chúng nó chơi với nhau vui
vẻ, thỉnh thoảng lấy thanh tre
con chích vào bột nước. Bột
xơ tan. Thích trí chúng đó
một trận cười vui vẻ, hình như
không để ý đến luồng khí lạnh
của ngọn gió đông tạt vào nhà
làm cho anh nào anh nấy da
mặt tím bầm như gà cắt cổ.

Trong nhà trên chiếc trống
tre xiêu xó, giải một mảnh
chiều rách, bác Nhiều Ba ngồi
phóng tầm mắt qua cửa sổ.

Trông giọt mưa giã như
mắc cửi và đeo nặng như chì,
sàn một tiếng thò dài chán
mãn, bác nói một mình:

— Thế này thời hóng. Mùa
tháng mười rồi cũng mất.

Nói đoạn bác đưa tay với
cái « liều cẩu » dựng ở chân cột.
Sau khi kéo một hơi tụt nỏ,
buồn rầu bác mang toi đội
môn đi ra bờ sông dò xem
món nước.

Trời từ từ tối.
Cảnh vật như nhuộm vẻ thê
trung.

Đêm hôm ấy, 4 đêm tôi ốm,
bị ngứa bần tay không thấy.
Trên màn trời đen kịt, một
tia chớp gặp khúc chóc chóc
lại sáng lóe. Sấm âm âm theo
sau không dứt.

Trời càng khuya, mưa càng
to... càng mạnh... sấm chớp
tăng tưng hoành dữ trên
khoảng trời cao đen mù mịt.

Thế rồi...
Vào khoảng canh hai, bỗng
thoác ba hơi trông đỏ dòn làm
cho ai nấy mặt hồng khiếp
trở.

Thế là dề vỡ... nước tràn...
Trong chớp mắt làng
Trường Xuân mênh mênh như
biển.

Giờ chệt sắp tới nơi, khắp
trong làng ớn ào những tiếng
cha gọi con, vợ gọi chồng, anh
gọi em... nghe rất náo nùng
thảm thiết.

Nước vẫn xiết, gió vẫn
mạnh.

Nhà đổ... người trôi... Thôi
thời những tiếng kêu van cầu
cửa dân làng cứ nối nhau liên
tiếp từ nhà nọ tới nhà kia.

Mưa to... gió mạnh... sấm
vẫn âm âm... chớp cứ lập
lôe... dưới ánh sáng chớp
chờn, ghê sợ, ta thấy lù lù
trên mái nhà chòi những bóng
người run sợ.

Thuyền ngược thuyền xuôi
chèo bị bồm có khi đụng phải
nhau lỏng công giữa những
tiếng la om xòm.

Trên muôn nghìn đợt sóng,
giữa giòng nước chảy xiết, đỏ
và vật trôi ló-sò.

Mưa to... gió mạnh... Nhà
đổ... người trôi...

Trên một mái nhà tranh, vật
vờ giữa giòng nước, bác Nhiều
cùng ba con ngồi bám chặt
vào rui.

Suốt mấy tiếng đồng hồ vụn
la kiệt cả hơi, nên bác đành
ngồi tùm lùm trên nóc nhà
ấm chặt lấy ba chị em cái Hòe.

Mặc cho giòng nước cuốn
nhà đi, bác vẫn lặng lẽ ngồi
chờ sô mệnh.

Mãi cho đến sáng, chiều gió
đông nam đổi qua đông bắc.
Nhờ vậy mà cái nhà nổi của
bác bỗng đặt vào một rặng
cây nhỏ đầu, trên mặt nước.
Mừng hơn được hũ vàng, bác
đưa tay với cành cây mới thắt
jung làm giây neo mái nhà vào
cành cây.

TRUYỆN NGẮN

BỮA CƠM CHIỀU...

Yên trí bác Nhiều ngồi ôm
ba con, trông trời, mây, nước,
trời u ám, mây đen kịt, nước
đục ngầu.

Trong lòng, ba chị em cái
Hòe đói đói ăn, la khóc om
sòm.

Trước cảnh tượng thương-
tâm bác sức nhớ tới người vợ
của bác đã qua đời cách đây
bốn năm. Người vợ khôn
ngươi, tần tảo, đã sớm với
lúa trên, để lại cho bác ba mụn
con thơ. Cửa nhà đơn chiếc.
Đôi phen nghĩ tới cảnh gà
sông nuôi con bác những
thăm rơi giọt lệ. Phải chi
trong lúc bây giờ mà còn có
bác Nhiều gái thời trước
những tiếng than khóc kêu
gào của con đói ăn vợ bác đã
vạch vủ cho con bú mỗi bữa
một bầu.

Thật vọng, bác nhìn mặt
nước mênh mênh không một
chiếc thuyền qua lại. Trên
muôn ngàn sóng bạc nhấp nhô
rất những mái nhà trôi và đồ
đạc nổi lênh bênh.

Phóng tầm mắt trông xa bác
chỉ thấy rải rác khắp nơi,
những chòm lá cây xanh thắm
rờm-rà tả tơi.

Đương mơ màng trông về phía xa xa rừng núi mờ mờ, khuất sau đầu mây mờ ở tận chân trời ú ả, bỗng trên mặt nước có năm ba quả xung lơ dờ trôi theo làn sóng mà đặt vào mái tranh.

Vội vàng bác từ từ bỏ theo chân rui đến tận mép nước. Đoạn đưa tay vớt mấy quả sung mang lên cho ba con cùng ăn...

Khuôn mặt lộ vẻ mừng, bác đưa mắt kiếm trong những chòm lá xanh tươi gần cạnh, thì thấy đầu chum quanh đó toàn là những cây sung và cây mưng.

Thế rồi...

Bồn ngày — bồn ngày nặng nề, chậm chạp qua, bác Nhiều cùng ba con tìm về làng cũ, lần tới vườn xưa thì chao ôi! cánh vạt đã hoàn toàn tàn phá.

Cái di sản còn lại, ngoài luống khoai dong, bác chỉ thấy trong khuôn vườn hoang rải rác những bèo tây, củi rêu mà thắm rơi giọt lệ.

Tiền không, gạo không, đứng trước những tiếng than khóc kêu la đòi ăn của con, bác Nhiều hăng hái đi tìm tới nhà ông Bá và những nhà

mà bác biết còn có tiền dư gạo thừa để vay tạm cho qua hồi tai nạn.

Ngày nọ qua ngày kia, bác đã chôn chân đi mà đầu đầu cũng xua đuổi.

Buồn bực bác trở về nhà.

Nhưng đôi lòng ba chị em cái Hoe là khóc om, xòm. Trước những tiếng van la thảm thiết bác cảm lòng không đau, lại tất tả bước chân đi.

Bị bõm trên con đường bùn trơn gió, bác Nhiều Ba, nét mặt rầu rầu, thất thểu đi từng bước một.

Bỗng đi qua nhà ông Bá hộ Vĩnh, liếc mắt trông qua giấy tường vôi rêu phủ, bác thấy con ba-tô con năm dài trước cái, vừa ăn cơm trong đĩa vừa vẩy đuôi vui mừng. Nuốt nước dãi, bác đứng chân ngấm nghĩa con chó sung sướng. Bác ngó đăm đăm một cách thêm muên, mãi cho đến khi con ba-tô ăn xong ngẩng đầu trông ra đường thấy khách lạ nó vội vã chồm chân chạy ra đuổi, bác mới đặt mình cơ chân chạy dài.

Đang đi bỗng, trong ruột thấy xoắn một cái, bác đoán ngay là ba con nhấc nhò.

Quay đầu trở lại, bác vội vã chạy về nhà thì ba chị em cái Hoe, anh nào anh này, một lá năm lần trên mấy cái tranh ra.

Trông con ruột đau như cắt, bác Nhiều Ba vội lấy nôi đất, nhúm lửa và đổ nước vào nôi.

Lửa đỏ nước reo vang, bác bèn bảo ba con ngồi quanh bếp trông lửa, nhân tiện chờ cơm chín rồi ăn.

Ba chị em cái Hoe, đang lúc đói lòng nghe nói có cơm ăn, nên anh nào anh này ngồi quây bên lửa, mặt tươi như hoa nở, mắt đăm đăm ngó vào nôi đất đầy vung kín mít.

Nước từ từ sôi.

Bác Nhiều Ba bỗng quay đầu bảo cái Hoe:

— Con ngồi trông em và châm lửa cho đều. Cha đi ra ngoài này mua một ít cá về ăn.

Thế rồi sau khi hôn hít hết đĩa bẻ lớn bác tất tả bước chân ra đi.

Một giờ, hai giờ, ba giờ, mãi cho đến khi tối xẩm bác Nhiều Ba cũng chẳng thấy về.

Cái Hoe, tay đun lửa, mắt trông ra đường quan lộ. Song càng mong cái Hoe càng nóng ruột, nó không hiểu sao cha nó đi đâu thê.

Thật vọng, nó quay đầu ngấm nôi cơm reo vang trên ngọn lửa hồng.

Hai em nó vì nghĩ rằng chỉ chốc nữa cha về, chúng sẽ được một bữa cơm no, hơn nữa lại ăn cơm với cá cho nên anh nào anh này lộ vẻ vui mừng hớn hớn. Luôn luôn chúng hỏi cái Hoe:

— Chị Hoe ơi, sao cha đi lâu thê?

Cái Hoe tuy còn ít tuổi, nhưng được cái sinh trưởng ở một nơi gia đình đói rách nên sớm có trí khôn. Mới lên mười tuổi, cái tuổi còn ăn chơi, còn làm nũng vú em của con nhà quý phái mà nó đã biết kiềm những lời ngọt ngào êm ái để anh ui và dỗ dành em.

(Xem tiếp trang 11)

Vì giàu đôi với họ—dù cái giàu của bỏ mẹ để cho—cũng tức là một hình thể khác của sự dăm dăng? Tóm lại sự dăm dăng của người đàn bà bao giờ cũng được người đàn ông ưa chuộng! Và họ có lấy thể làm hạnh-phúc, thì họ mới ưa chuộng! Sự thực rõ rệt lắm thay!

Song sự thực không hẳn đã thực đôi với toàn thể đàn ông! Có những người đàn ông thực tình không muốn có vợ dăm dăng, thực tình không muốn vợ dự một phần gánh vác nào trong sự lập nghiệp cho gia đình? Họ ích kỷ? Ai lại ích-kỷ để mình chịu khó nhọc một mình như thể bao giờ? Họ khỉ khải? Cũng không hẳn! Ở những người đàn ông ấy, bản tính trượng-phu của họ trội lên quá. Họ muốn có một người vợ để họ bảo hộ, che chở, phụng sự một cách hiền nhiên. Nhất thiết phụng dưỡng vật chất của người vợ đều do họ tự đem tài lực cung phụng đầy đủ. Họ sung sướng tự hào nhận lấy cái nhiệm vụ ấy. Và cho thể mới là hợp lẽ tự nhiên. Chẳng ít thì nhiều họ có thêm cái quan niệm người đàn bà thì chỉ nên biết việc của việc nhà, tô điểm cho cuộc đời hạnh phúc gia đình, còn sự mưu-sinh, bôn-tẩu, làm giàu làm có là việc riêng của người đàn ông. Ta không cần biết quan niệm của họ đúng hay không, lợi hay hại cho người đàn bà. Ta chỉ biết kể họ ra để chứng rằng đôi với hạng đàn ông như họ, sự dăm dăng của người đàn bà không có giá trị gì, có khi còn làm giảm giá trị của người đàn bà trước mắt họ nữa! Làm vợ những người đàn ông ấy, muốn gây hạnh phúc cho họ và cho mình, thì những người đàn bà dăm dăng nhất có tài buôn bán kinh

SỰ DĂM-DĂNG THẢO VẬT CỦA NGƯỜI VỢ CÓ BÙ GÂY HẠNH-PHÚC KHÔNG?

(TIẾP THEO TRANG NHẤT)

doanh làm giàu làm có cũng phải vớt cả tài dăm đi!

Song hạng đàn ông nhiều tâm tính trượng phu như thế, hiếm có lắm, và trái lại một hạng khác nhiều hơn, lại quá tha thiết đến sự dăm dăng của vợ đến nỗi cái dăng của người vợ trở nên một lợi khí mà họ đem lợi dụng như lợi dụng một nhân công vậy!

Đôi với hạng đàn ông này thì quả thật tài dăm dăng hơn mọi đức tính khác. Nhưng sự ràng buộc đó có chân thành không? Ta ngờ lắm. Vì bọn đàn ông vụ lợi không thể có một chân tình. Hai nửa ở những người đàn ông vụ lợi ấy, không hẳn chỉ có sự vụ lợi. Họ còn một chỗ tâm lý khác. Mà người vợ dăm dăng không thấu đáo được.

Cái tâm-lý giống cái tâm-lý của người chồng trượng phu kể trên. Họ muốn được cung phụng một người đàn bà để có sự tự hào và để đòi lấy sự chiều chuộng mà họ không được hưởng khi họ ở với người vợ dăm!

Đúng thế, khi dăm dăng, làm được giàu, được có, người đàn bà dễ sinh kiêu, kiêu cả với chồng.

Một sự kiêu ấy đủ làm thương tổn lòng tự ái của người đàn ông. Kiêu nên người đàn bà tự cho rằng một sự dăm dăng của mình là đủ rồi không cần phải có những đức tính khác để chiều

chuộng lòng chồng. Huống chi, khi đã bận dăm dăng buôn bán người đàn bà sơ xuất công việc nhà, chênh mảng cả với người chồng. Có nhiều người chồng phải tìm sự âu yếm ở nơi khác như trường hợp người chồng của thiếu phụ dăm dăng trong mục Chuyện riêng. Kỳ trước mà các bạn đã thấy.

Xem thể ta có thể kết luận rằng sự dăm dăng sự kinh doanh của người đàn bà chưa hẳn đã gây hạnh phúc được cho chồng, cho mình.

Song sự dăm dăng của người đàn bà vẫn là một điều kiện cần cho gia-đình. Thể mới rã rời. Sự rã rời ấy chỉ có thể gỡ được khi người đàn bà đã dăm lại khôn khéo ý nhị, biết cảm chừng sự dăm dăng của mình không ham mê làm giàu quá đến nỗi quên cả cảm tình, quên cả chồng con. Biết nhún nhường với chồng, bao giờ đôi với chồng, mình cũng chỉ là một người đàn bà thua tài kém trí.

Có thể, mới mong giữ được lòng chồng! DUYỄN-HÀ

THỐNG-CHẾ Pétain NÓI:

Tiền Công-nghệ là một sức mạnh của nước Pháp, nên Bản-chức cho sự giữ gìn, mở mang và chấn-hưng công-nghệ là một điều tối cần. Kể ra nước Pháp là một nước canh-nông. Vậy nếu thợ thuyền có năng tài chỉ ra giúp dân quê ở hân khắp các nơi, thì các thợ quê mới = PHÚC - HUNG ĐƯỢC =

MỐI LO CỦA CHI XÃ

«Hội - Nghị Giáo-
Khoa Toàn Quốc»

TIẾP THEO TRANG 4

(Tiếp theo kỳ trước)

Chao ôi ! Vẫn biết trời sinh ra thế nào, người ta cứ thế mà ở với đồng loại ! Song còn lúc chết ? Chết lộ thây ! Chết trần trụi không manh quần, không tấm áo che thây. Điều ấy mới đáng sợ ! Và chết như thế cũng kể là một sự vô phúc người ta đâm liêu mỗi miệng ! Chị Xã sợ cái cảnh chết đó lắm ! Người giàu, lúc chết người ta có những bộ quần áo riêng, bằng nhiều bằng vóc bằng những hàng đẹp nhất, tốt nhất không ai không mục được ở dưới nước, dưới bùn. Ấy là không kể còn những áo « hải hội » (?) vẽ hùa, vẽ bèn để xuống âm phủ, quý sứ biết là người nhà phật không dám bắt nạt ! Ấy là lại cũng không kể những vải tạ quan, vải bọc, vải bó ngoài cùng nữa. Đủ biết sự phục sức cho xác chết quan trọng biết bao !

Những người thường thường như chị Xã thì chả lấy đâu được như thế. Chỉ một bộ áo mặc lúc cưới cũng đủ làm bộ áo mặc lúc chết ! Người nhà quê làm gì có nhiều dịp may áo đẹp ! Một đời người dễ chỉ có lúc cưới mới có dịp may

mà thôi ! Thành thử khi người ta may áo mặc lúc cưới là người ta cũng dự-bị làm áo mặc lúc chết nữa đấy ! Ấy thế mà bây giờ chưa chết, người ta đã phải lấy bộ quần áo dành để mặc lúc chết ra mà mặc, thì có khổ tâm không ?

Chị Xã băn khoăn ! Chị Xã nhân nhó ! Chị Xã thà mặc rách mướp, thà lấy bẹ chuối đóng khổ !

— « Chứ để lúc chết tôi ở trần à ? ».

Chị Xã cãi lại anh Xã thế. Anh thần mặt, hai ngón tay làm ríp nhờ mãi râu không hết. ...

DUYỀN HÀ

(Tâm lý chung) nói rằng học trò con gái dút dút thì không được đúng lắm, vì trong chúng ta đây ai mà chẳng đã từng thấy, những cô học trò đánh đá, chanh chua, du côn là đằng khác. Song nếu bỏ riêng những người khác thường ấy ra, trông vào số đông mà nhận xét thì quả là học trò con gái dút dút thật, nhất là các em bé. Giáo viên, T. B. Q. M. nào có đến những lời trừng phạt ác liệt đâu ; Song học trò bao giờ cũng sợ thầy, bởi thầy đã khéo phô trương oai quyền, đã khéo lung lạc trẻ thơ tuy rằng trong lòng thầy những lo trò dạn.

CÔ THỌ (còn nữa)

ĐÃ CÓ BÁN

GIA 6 \$ 50

LÀM BÉP GIỎI

CỦA BÀ VÂN - ĐÀI

Có ngót 1000 món ăn khác nhau
và nhiều thực đơn thay đổi.

IN BẢNG GIẤY TÂY

Sách in có bán, ai mua nên giữ trước — Tiền cước 1 \$ 20

thư và man-
dat để cho :

Mme Đào-Thị-Minh

118, Duvillier
— HANOI —

SẮP XUẤT BẢN :

CỎ DẠI

TẬP VĂN ĐẶC BẮC NHẤT CỦA Tô-Hoài

Còn một số ít :

Trên đường Nghệ-thuật Văn-học bình-luân của Vũ ngọc Phan

In lần thứ hai, sửa lại rất kỹ và có thêm nhiều đoạn — Giá 3 \$ 00

Con đường mới của thanh-niên CỦA VŨ-NGOC-PHAN (HẾT)

NHÀ XUẤT-BÁN HÀ-NỘI — VŨ-GIA-TRANG Thái-Hà Ấp, HÀ-NỘI

Cô QUẢNG Phuqui. — Cao 1m53 nặng 45 cân là vừa. Tại sao lại muốn gầy đi? Một người con gái nặng dưới 45 cân, cao dưới 1m50 là xấu. Đã gỏi lait de concombre, lười bao tóc không có.

Cô QUY Vĩnh yên. — 1) Không có thể lấy eau distillée thay eau de rose được, cũng lắm thì dùng eau de fleur d'oranger pha với teinture de benjoin proportion 1/100. 2) Lait d'amande dùng về đêm rất tốt nhưng khi da đã sạm rồi thì chỉ nên đắp trên mặt hai giờ thôi. 3) Lait d'amande cần dùng eau laurier cerise pha vào lại dùng được. 4) Móng tay hay gãy nên ngâm tay mỗi ngày 2 lần vào nước muối. Hạn báo đến 29-10-44 mới hết.

TRA LỜI ĐEP

Cô KHANH Lạc sơn. — 1) Vui lòng mua dùm lait d'amande và rượu nhưng còn giấy trắng và hàng bán mùa nước thì chịu, vì hai thứ sau đắt quá. Hạn báo đã hết từ 18-3-44.

Cô G. Bắc ninh. — 1) Nếu đã đi coi bác sỹ và biết rõ mình đau mắt hột thì phải kiếm ngay bác sỹ chuyên môn về mắt mà chữa hoặc sang Hanoi đến nhà thương đau mắt ở đường Miribel thì mới có hy vọng khỏi. Muốn biết hơn mua cuốn sách nói về bệnh đau mắt hột của bác sỹ NGUYỄN mới xuất bản. 2) Thế là phôi yếu. 3) Kinh nguyệt của bạn có như thế là đều đừng sợ.

Cô THU AN Nho quan — 1) Coi câu trả lời N° 1 của cô G. ở trên. 2) Đã gỏi sách và eau oxygénée.

Cô LẤN Hải dương. — 1) Với khuôn mặt ấy chớ bao giờ nên

BÁO MỚI

HẠNH-PHUC TẠP-CHÍ

Một tạp chí chuyên khảo về văn nghệ, học thuật, tư-tưởng, in rất trang nhã, Mỗi tập 1\$20, sáu tháng 12\$50, một năm 24\$00.

Đã ra số đầu với những bài lựa chọn:

— Những bài hát lịch sử (T. A.). Lý ông Trọng, một người Việt-Nam đã trên cả miền Bắc nước Tàu (Lê Trảng Kiêu). Nguyễn An, một người Việt-Nam đã xây thành Bắc Kinh (Lê Trảng Kiêu). Câu chuyện văn thơ (của cụ Nguyễn Bá Trạc, cụ cử Mai Di, cụ Lương Thúc Kỳ, nữ-sĩ Ngọc Lan) Bức thư gửi đến trang đài (Mạnh-Phác) Chàng tuổi trẻ (Trúc Đường) Khảo cứu về Văn học Việt-Nam và răn học Trung-Hoa hiện kim (Tân Hương). Lầu thơ (Nguyễn Bình, Thâm Tâm, Bằng Bá Lân). Nhân ngày kỷ niệm Tân Đà (Lê Trảng Kiêu) Nước Vờ vờ truyện ngắn của Nguyễn - khắc - Hiếu). Một hội học khuôn mẫu (L.T.K.) và nhiều bài đặc sắc của Võ Tuấn Khanh, Tú Uyên, Việt Châu, Tuấn Lang Tử, Phạm Quảng Thu v. v...

Mua báo gửi về ông Võ-tuân-Khanh, giám-độc Gửi bài đề cho ông Lê-Trảng-Kiến, chủ tòa báo: 173, 175, Bd de la Sonme Saigon.

quần khăn, chỉ nên bôi lóc. Phấn đánh rất lọt ở má đậm ở trán và cằm. Phấn hồng đánh tròn tròn giữa má 2) Cô không cho biết màu da, tóc mắt nên không thể chỉ được dùng phấn son màu gì.

Cô TIN Thái bình. 1) Dùng Jouvence du Lys thì kinh nguyệt sẽ đều. 2) dùng lait d'amande thì da sẽ mịn

Cô SINH Phan thiết — Dùng crème Tsar và lait d'amande douce sẽ được như ý.

Cô SON Bắc kạn — 1) Đeo đồng hồ tròn bọc vàng cũng đẹp 2) Cho eau de cologne vào vào dùng được 3) Một cây dù thật tốt giá tới 160\$, 4) Còn con gái vẫn khăn mặt có vẻ già đi, 5) Đã gỏi sách.

TRA LỜI ĐEP

Bà THUẬN — Vì là ở xa xôi quá nên không dám mạch thuốc. Giá bà cắt công về Hanoi đến mấy ông bác sỹ chuyên môn về bệnh phụ nữ thì hơn. Một vị bác sỹ muốn chữa mình lành mạnh thì phải rõ căn bệnh mình chứ mình bị paludisme hay typhoïde mà còn không biết thì chữa sao được.

Cô HUÔNG Saigon — 1) Nên dùng ngay lait d'amande thay crème 2) Phấn dùng màu ocre N° 2, đánh rất lọt ở thái dương và trán, đậm ở hai má và cằm. Phấn hồng dùng màu orange thắm đánh ngay phía dưới gò má, son màu orange thắm đánh rất đậm ở môi dưới lọt ở môi trên. Rót cằm đồng về những lời khuyên khích.

Cô C. M. Hải dương. — Có cho biết địa chỉ trả lời thư riêng. Nhớ kèm 0\$30 tem.

== THU TIN ==

Đã nhận được mandat của quý vị kẻ dưới đây vậy xin cảm tạ.

Ông Đỗ-linh-Đặc và bà Phúc-Lan (Hải-dương) bà Tống-văn-Tú (Thái-bình) bà Trần-Diệm (Faifo) cô Xuân-yên (Tiên-yên) ông Lê-thành-Tuân (Huê) ông Vương Công (Quảng-ngãi) ông Mỹ-Lợi (Saigon) bà Trương-văn-Đức (Thủ đầu một) ông Nguyễn-trung-Nhâm (Vinh) cô Trần-thị-Mười (Bến-tre) cô Nguyễn-thị-Đơn (Ninh-bình) cô Trần-thị-Hội (Kiên-an) cô Lê-thị-Tuyết (Bắc-ninh) ông Trần-dinh-Hợp (Đông-mô) bà Trần-Cửu (Quảng-ngãi) cô Bạch-Tần (Bồng-sơn) cô Thủ-An (Nho quan) cô Ngọc-Liên (Vinh-yên) cô Nguyễn-thị-Quảng (Phủ-qui) ông Phan-khắc-Minh (Thakhek) cô Trần-thị-Can (Đông-Hới) cô Thược và cô Lê-thị-Mòng-Trang (Phủ-lý) cô Ngọc-Vương (Nhã-Nam) ông Trần-đức-Nam (Vạn-yên) cô Lê-thanh-Hy (Bình-Định).

Cô OANH (Phát-diệm). — Chưa nhận được tiền.

Cô CHUNG (Lao-kay). — Có hỏi mượn quá, L.B.G. hết rồi.

Cô VĨNH (Phủ-bình). — Có gởi cho ông giám đốc nhà học chính Đông-Dương (Directeur de l'instruction publique de l'Indochine) một lá đơn xin bớt tuổi (demande de dispense d'âge) được thì hãy gởi đơn thi. Nếu không được chúng tôi vui lòng chỉ dẫn cô đến 1 trường tư thục rất đứng đắn để cô có thể theo đuổi sự học.

Cô HẠNH Tú (Kiên-an). — Không nhận được.

Cô NGỌC-BÍCH. — Không nhận được bài ấy.

Bà CANG (Sadec). — Có nhận được mandat, hạn báo hết từ 24-6-14. Muốn hỏi chuyện riêng dài hay vẫn chỉ phải gởi có 0p30 tem cô.

Bà CHUNG. — Cuốn sách đó hết rồi.

Cô HỘI (Kiên-an. — Cuốn T.L. hết rồi. Muốn mua sợi hoặc chỉ phải xin ben của cô còn thừa 2\$80

Cô BẠCH-TẦN. — Là sĩ dẫu, tất cả báo cũ chỉ còn độ 50 tờ. Có thể gởi cho coi một số báo có dầy đầu cape.

Ô. TẤN-PHONG. — Bài nào cũng phải qua tay tòa soạn và bản báo chủ nhiệm. Chỉ bản báo chủ nhiệm là quyền thôi.

Ô. ĐẠM. — Không đăng được.

MỘT ĐỘC GIẢ. — Số di thỉnh thoảng phải đăng lại một vài món ăn một vài đường kim mũi chỉ, một vài điển về pháp luật, nội chợ. Là vì những người hỏi là độc giả mới, bạn đã nghe ra chưa?

PHẠM-NINH-THỊN (Bắc-ninh) : — Hạn báo đến 11-11-41 hết.

Cô BẠCH-TUÔNG (Bồng-sơn). — Những số báo cô hỏi hết cả.

BỮA CƠM CHIÊU

TIẾP THEO TRANG 7

Nhưng mãi sau, muốn cho hai em khỏi khóc, nó vội vàng lấy hai bát mè xối cơm cho hai em ăn trước, còn nó chờ cha về sẽ cùng ăn.

Nhưng than ôi! Khi mở vung ra thời trong nồi nó chỉ thấy nước sôi với hai hòn đá.

Chết điếng cả người, ba chị em nằm lăn đùng ra khóc. Những tiếng vang la cha ôi! cha đi đâu rồi... thật thanh thản thiết làm cho ai nghe đến cũng phải buồn rầu ái ngại. Hơn nữa những tiếng than van ấy lại ở vào cảnh vắng đêm đông.

Qua ngày sau, dân làng Trường Xuân lũ lượt kéo nhau ra bờ sông Lam đi xem một cái thây ma trôi lênh bênh trên mặt nước. Cái xác ấy, cái thây ma ấy là cha ba đứa trẻ bỏ cõi dương kêu gào vì ma đói hoành hoành.

T.

Nuoc Nam

Một tờ tuần báo
mà tất cả mọi
người đều nên đọc

Mỗi số 0\$20
Một năm 9\$00

CHỦ NHIỆM :

LƯƠNG-NGỌC-HIỂN

97, Phố Hàng Gai
HANOI

Mùa hè năm nay
HÃY ĐỌC

CHƠI HÈ

BÀI - AN - VĂN - CHƯƠNG

Bài của :

Đào-Phi-Phụng, Tố-Liên,
Trịnh-Tiên, Ngọc-Trân,
Lê-Dinh-Ngân, Trần-
Thanh-Dịch, Tố-Trai,
Mộc-Lai, B. Đ. Ái-Mỹ.

Với một phụ-trưởng âm-nhạc
của M.L. trình bày kỹ thuật. Giá 1\$80

Ở xa gửi thư cho : M. Bưu-Đạo
8, RUE COURBE - QU - NHON

THUỐC GIA-TRUYỀN TUYỆT HẠY

PHÒNG - TỊCH CON CHIM 0p.50
 THUỐC - LY CON CHIM 0.40
 THUỐC - HO. CON CHIM 0.40
 CHINH - KHÍ CON CHIM 0.40

ĐAU CHỐI HOA - KỶ GIA 1p.20

ĐẠI-LÝ TÔNG PHÁT HÀNH:

NAM-TÂN 109, Boulevard Haiphong.

AN-HÀ 13 Rue du Cuivre Hanoi.

GIÚP CÔNG QUÝ !

Y nhĩ gì lằng kô ra mỗi tháng
 một đồng mua tâm vế ;

Sô Đông Pháp

mà còn hy vọng sẽ có :

Nhà lâu, ô-tô, tha hồ sung sướng
 mỗi tháng nở một kỳ

THANH-HUONG

Hiệu bánh ngon và khéo nhất

HANOI

Đủ các thứ bánh mứt lời ta.

NHẬN-LÀM : BÁNH ĐAM CUỐI

43, PHUC-KIEN và CÁC THỨ

HANOI BÁNH SÊU, TẾT.

CÂN ĐỀ Ý HAI ĐIỀU :

1) Phương thuốc ho lao của cụ TRỊNH-VĂN-BÀO (một tờ
 ông đốc học BẢO) là đáng tin cậy vì đã cứu sống nhiều
 người mắc bệnh ho lao, ho ra máu hay ho đờm. Có 2 thứ
 Có hai thứ: 3p.00 và 10p.00 - hạng đặc biệt 12p.00

2) Toàn cõi Đại-Á-Đông ai cũng rõ sự công hiệu của Nước
 Cốt Sâm Cao-Lý (còn sấm - Cao-Lý chung lấy nước cốt
 Đại tằm bổ dưỡng người già yếu. Thanh niên nam nữ gây
 còi, bạc nhược, v.v.

Ve lớn: 3p.00 nhỏ 6p.00 - hạng đặc biệt 10p.00

Ở XA MUA GỬI MANDAT CHO ÔNG :

TRỊNH-VĂN-BÀO

49, Rue de Vassoigne, Tân-dinh--Saigon

Muốn được sinh tươi,
 các bạn hãy dùng thử :

7 MÀU SẮP MÔI
Pimprenelle

Do nhà Kỹ-sư hóa-học JEAN BEYER chế-tạo

Bán theo giá quảng-cáo

6P.90 MỘT ÔNG.

ĐẠI-LÝ ĐỘC QUYỀN: **TAMDA & Co**

72, WIELÉ HANOI 72,

(CẦN NHIỀU ĐẠ-LÝ CÁC TỈNH)

RA ĐỜI TỪ NĂM 1921, THUỐC BỔ

CỦ-U - LONG - HOÀN

VÔ-DÌNH-DẪN

ĐA TUNG LAM DANH-DỰ CHỜ NGHE LAM THUỐC VIỆT-NAM

KHẮP XỨ ĐÔNG-PHÁP CÁC CỬA HÀNG AN-NAM VÀ KHÁCH ĐỀU CÓ BÁN LẺ

Hộp 2 hoàn: 1p.95 Hộp 4 hoàn: 3p.70 Hộp 10 hoàn: 9p.00 Giá đã kiểm soát

TÔNG PHÁT HÀNH Bắc-Kỳ, Ai-Lao và phía bắc Trung-Kỳ

ÉTABLISSEMENT VẠN-ĐOÀ N° 18 Rue des Antonin - HANOI

Publication autorisée par arrêté du Gouverneur Général du 19 Janvier 1939
 Imprimerie Le-Cuong, tirage Exemplaires La gérance LUU-THI-YEN dite THUY-AN